

विषयः स्नेहं एव शाश्वतः।

विषयः : स्नेहं एव शाश्वतः

कस्मिंश्चित् नगरं एकः धनिकः स्वस्थ
मातापितॄणां साकं वर्तते स्म । सः धनिकः
अपाहं लुब्धः तदपि धूर्तः च आसीत् ।
धनमोहेन सः अनवधिं दुष्कर्मणि
अकरोत् । जनस्य धनं अन्यायः निधमस्य
सहाय्येन सः अपहृति । तस्य अशुश्रूषकर्मणां
फलं स्वस्थ मातापिता एव अनुभवति । जनानां
शकाश्वाक्यात् तं मातापिता असह्यः अभवत् ।
वर्हिर्गमनसमयेऽपि जनानि निन्दावाक्यं वर्षणं
कुर्वन्ति । अतः देवालयं सन्तुष्टिनिमित्तं तं
आलस्यं प्रकटयन्ति ।

एकदा धनिकस्य समीपं आगत्य
पिता एवमवदत् " पुत्र ! तव अधर्मकर्मणि
न शुभकार्यमस्ति । विनाशमार्गे न सञ्चस्तु ।
ईश्वरस्य मार्गं इच्छतु । तत् मार्गं कुर्यादमपि
प्रकाशमयं भवति । अविनाशः तोषः जायन्ते ।
अतः सन्मार्गत्वेन सञ्चस्तु । जनचूषणं

उपेक्ष्य जनसेवनं कुरु।"

पुत्रः अवदत् " पिताश्री ! सर्वेश्वर्यसम्पन्नं
इयं मालिकस्थं एकं मूले शुखभोगादनु-
-अविध्य शुखजीवनं कुरु। किं कश्णीयम्
केन मार्गे निर्गमनं कथम् निर्गमनम्
इत्यादयः अहं जानामि। अतः तव उपदेशस्य
आवश्यं नास्ति।"

पुत्रस्य अहङ्काशवचनं श्रुत्वा पिता विषाद-
-मग्नः अभवत्।

एकस्मिन् दिने स धनिकः एकं
शुन्दरीमणिधाः साकं गृहं आगच्छति।
"सा मम पत्नी भवती।" पुत्रः अवदत्।
मातापितरः आनन्दपूर्वं तं अनुगच्छति।
"पुत्र! त्वं एकं कुटुम्बनाथः अभवत्।
अतः उत्तरवादित्वत्तेन सत्कर्मः आचरतु।"

पुत्रः मन्दहसति। निशब्दतया उपविशति।

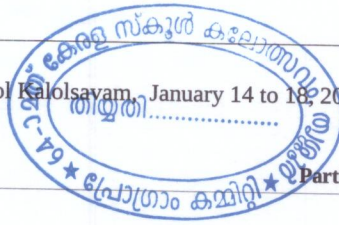
പുത്രാർഹശ്ച ശോഭാദ് പ്രാർത്ഥിതം മന്ദിരേ
ഗത്വാ മാതാ പ്രാർത്ഥതി । ~~സ്വ~~ തത്സമഗ്ര
പൂജാർപ്പണം മുഖാദ് ശാ സത്യം വാചതി ।
“തവ പുത്രശ്ച അർഹം ഭൂധം വ്യാശ്ച പ്രഥമം ~~അ~~
ഗണികാ ഭവതി ।”

അപൂർണ്ണമധം നേത്രൈഃ ശാ പിതരോ ഭൂത
കാർത്തി ഉവദന് । ധ്യാനം ജ്ഞാനം ഭൂമി നിധി
ശോകേന വിനാശം ~~ക~~ ധ്വംശനം ।

പുത്രവാത്സല്യം മരീചിതം ശഃ പുത്രശ്ച അമീപം
അഗത്യ അന്തർഗ്ഗാമി ഉപദിഷ്തം അഭിമതി ।
കോപാകുലം അശുഭം മാതാപിതരോ ശ്ലേഷം മന്ദിരശ്ചകുലം
ഉപേക്ഷയതി । “അജ്ഞാതകാലം മിഥ്യാഭാവം കൃത്വാ
ജീവനം കुरु ।” ദയാവിहीനഃ ശഃ സ്വശ്ച
മാലികാ നിർജമിഛതി ।

മൃണാലം തത് ദൃഷ്ട്വാ മക്തജനാഃ
അധികശബ്ദേന ~~സ്വ~~ തസ്യ നിന്ദാവാക്യം വദതി ।
ദുഷാർത്ഥി മാതാപിതാ മന്ദിരശ്ചകുലം ഉപവിശതി ।

* * * * *

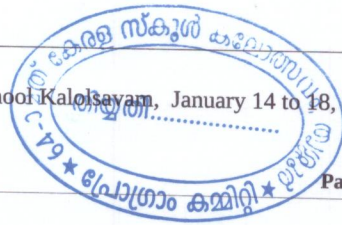
കാലവൃഷാൽ ഫലാനി നിയതത് । ഏകം
മന്ദിരേണ സമീപേ ഏകം മിഥ്യാമേഹി തിष्ठതി ।
ഭോജനം ഇच्छന് ശഃ മന്ദിരം പ്രവേശयതി ।
“ ഏഹോദശ । അന്നദാനമണ്ഡപം കുത്ര ? ”

ഈ മിഥ്യാമേഹി തത് മാർഗ്ഗേണ ദമിഷ്യ ഭോജന-
-മണ്ഡപം പ്രविश्य ഭൂമിं उपविशति । ഭോജനം
ആഗच्छति । ഭോജനം വാഗ്ദാനം നിയമിതം സമഗ്രം
ഏകം ദീനദാനം ശ്രूयते “ പുത്ര ! ”
ഈ ത്വം വാചകേണ പിതാ भवति । വാചകഃ
പുത്ര ധനികഃ भवति ।

പിതാ ^{പൃച്ഛति} അവദത് “ ഇदം വിധിവൈവിധ്യേണ കാരണം
കിം ? ”

പുത്രഃ അവദത് “ ഞാ സമ ധനം അപേക്ഷി
അപേക്ഷാ സമ നിർമ്മാജനം നിഷ്കരണം അകരേത് । ”

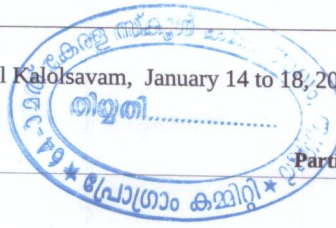
പുത്ര വാത്സല്യവദ്ധഃ ഞ പിതാ പുത്രേണ തലിക്കാ
അധികം ഭോജനം ദദാതി । ഭോജനാർത്ഥഃ ഞ തേണ തലിക്കാ
കാലതാനമം വിനാ ബുദ്ധ്യം അഭവത് ।

ഭോജനാന്തരേ പുത്ര: പിതശ്ചാകം
 മന്ദിശ്ശ്യ അന്തരേ ച ചാഗच्छति। तत्र
 मन्दिश्च्य वशन्त स्त्रीजननि च पुष्पमाल्यै-
 निर्माणे भवति। तेषु एकं स्त्री याचकं
 दृष्ट्वा उच्ये: किमापयित्वा च याचकं
 आलिङ्गनं अकरोत्। सा तस्य च माता
 भवति।

पश्चात्ताप भावेन स: विवश:
 अभवत्। पुत्रस्य अवस्थां दृष्ट्वा पिता
 अपृच्छत्। "तस्य समीपे धनं अस्ति वा?"
 पुत्र: निशश्चेन शिशु चलति।
 "मणिमालिका अस्ति वा? स्नेहसम्पन्नं यन्नि अस्ति वा?"
 "नास्ति" पुत्र: वदति।
 "पश्यन्तु तस्य समीपे स्नेहं ददातुं शक्त:
 मातापिता: अस्ति।"। पुत्र: प्रतीक्षया तिष्ठति।
 "पुत्र! स्नेहमेव इयं लोकस्य हेतु, शक्ति।
 सर्वमपि स्नेहेन वर्तते। सर्वम् स्नेहमयं
 भवति। अकलङ्क: स्नेहं अहेतुकि तथा
 अप्रतिहतं च भवति। अत: स्नेहं अधिकृत्य धर्मं च।"

* * * * *

पितृवाक्यं आचार्यं स पुत्रः जीवनं
अकरोत् । यस्य मन्दिरे सः स्वस्य
मातापितरौ उपेक्षयन्ति, तस्य मन्दिरस्य अङ्कणे
पुष्पं आपणं धृत्वा सः जीवनं चरति ।
यस्य मनुष्यस्य वाक्यं सः अकण्ठितः,
तस्य मनुष्यस्य वाक्यं स्वस्य वेदवाक्यं
अभवत् ।

तस्य समीपे धनं नास्ति,
* मालिका नास्ति ।
पशन्तु सः समाधानत्वेन उपजीवनं करोति ।
सः ~~सन्तुष्टः~~ आनन्दपूर्व आनन्दपूर्वं
जीवनं करोति । तस्य अनुभवेन सः
एकं पाठः * अपठत् ,

“अकलङ्कः, अहेतुकी स्नेहः अविनाशकः
भवती ।

अतः, स्नेह एव शाश्वतः ”

* * * * *